

Hoskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

12.12.2019

Nro: 46

Tervehdys Koskelaisten sukuseuran lehden lukija!

Arki on arkea ja juhlat ovat juhlia. Enimmäkseen elämä on arkea ja senpä takia juhlat tuntuvatkin niin mukavilta arkisen aherruksen keskellä.

Ensi vuonna täyttää oma sukuseuramme 40 vuotta. Yhdistys on rekisteröity 17.5.1980. On siis todellakin aihetta juhlaan! Merkitkää jo hyvissä ajoin kalenteriinne lauantai 16.5.2020 ja Kiialan Kartano Porvoossa, niin juhlitaan yhdessä Koskelaisten sukuseuran mittavaa taivalta. Juhlien jatkoja voidaan viettää kotiseutumatkalla 15.–16.8.2020. Muistakaa myös Karjalan Liiton 80. juhluvuosi.

Tämä nykyinen vuosi on ollut minulle juhluvuosi. 60 vuotta tulee täyteen! Olen saanut vastaanottaa yllätysyntäriahjani jo heinäkuussa, kun minua jymäyttettiin toden teolla. Perheeni oli viemässä minua muka kesäteatteriin lauantai-iltapäivänä. Matkalla sinne poikkesimme läheiseen maalaistaloon, missä hyvä ystäväni asuu. Mietin, tuleeko hänkin mukaan? Ystävättäreni tuli ovelle vastaan. ”Tule katsomaan, mitä olen hankkinut”. Ja minähän menin. Tupa oli tyhjä ja siirryimme salin ovelle. Avasin oven. Salissa istui kyläläisiä ja kavereita. Mitä ihmettä? Minut istutettiin sohvalle, laitettiin kruunu päähän ja tähtisauva käteen. Seuraavana selostus: ”Sinun juhluvuotenasasi, haluamme ojentaa sinulle lahjan, joka ei taatusti jää nurkkiisi pölyttymään! Saammeko esitellä: tenori Jyrki Anttila ja hänen vaimonsa, pianisti Maija Anttila.”

Päässä löi tyhjää. Miten se kesäteatteri? Voiko tämä olla totta? Uskomatonta!

Jyrki aloitti komealla äänellään Bizet'n Toreadorin aarian ja Maija säestyksen vanhalla antiikkiflyygelillä ja Päivi oli myyty. Taisi siinä muutama kyynelkin tirahtaa silmäkulmaan. O Sole mio, Mama, Ois vierelläin hän; ihanaa kuunneltavaa ja komeaa katseltavaa. Sitten koitti se hetki, kun sankaria pyydettiin laulamaan Karjalaisten laulu tenorin kanssa. Onneksi ystävättäreni tuli henkiseksi tueksi.

Teuvo Salmisen karikatyyri Päivistä

Ei ole muuten Karjalaisten laulu kuulostanut koskaan niin komealta kuin silloin. Loppuhuipennus oli valssi ja esiintyminen Jyrkin kanssa Mustalaisruhtinattaren operettisävelin, Riemumielin rinta tahtoo...

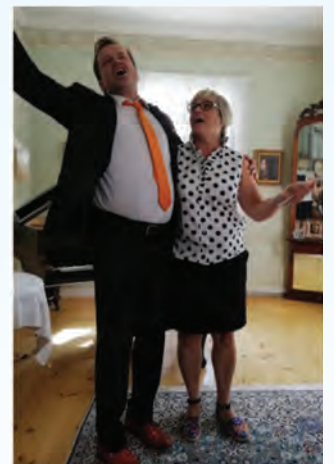
Tätä en unohda koskaan! Vaikka dementoituisin kuinka, niin nämä laulut minä muistan aina! Juhlat jatkuivat runsaiden kahvipöydän antimien ja seurustelun merkeissä. Ihanaa, että on tällaisia ystäviä, jotka järjestävät näin mieluisan yllätyksen. Paras lahja koskaan! Paras kesäteatteri kautta aikojen! Paras yllätys ikinä!

Juhluvuoteni kuului myös tilaisuus, jossa sain Yrittäjien timanttisen ansioristin, 30-vuotisesta yrittäjyydestäni. Niihin juhliin kutsuin sukulaisia, lapsuuden ystäviä, koulukavereita, työkavereita, sukuseuran hallituksen ja totta kai asiakkaitani. Nykyään ainoa tilaisuus, jossa tapaa sukua ja tuttavita on hautajaiset. Niinpä halusin koota minulle tärkeät ihmiset ja viettää iloinen ilta heidän kanssaan. Samalla tuli juhlistettua pyöreät vuosijuhlani. Yleensä kunnan juhliin kuuluu myös tanssit. Tällä kertaa tanssittiin Tapani Kansan tahtiin. Karjalaiset juuret hänelläkin.

*Hyvää juhluvuotta kaikille
pyöreitä täyttäneille ja
täyttävälle! Järjestäkää
yllätyksiä ystäville ja
juhlikaa, niin kauan kuin
jalka nousee.*

*Ensi vuonna
juhliin lisää!*

Päivi Heimola

Jyrki Anttila ja Päivi Heimola

Koskelaisten sukuseuran KESÄJUHLA ja VUOSIKOKOUS 24.8.2019 Porvoossa

Koskelaisten sukuseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous ja kesäjuhla pidettiin lauantaina 24.8.2019 seuramme jäsenen Marjatta Larsion luona Vanhamoisiossa, Porvoossa. Kesäjuhla alkoi, kuten aina, ruokailun merkeissä. Marjatan loihdima lohikeitto/kasviskeitto ja saaristolaisleipä sekä perinteiset ruokajuomat tarjoiltiin kauniissa maalaismaisemassa. Lämmin kesätuuli helli sukujuhlaan osallistuvia ja juttua riitti sekä uusien että konkarijäsenten, nuorien ja varttuneempien kesken.

Ruokailun jälkeen siirryttiin Larsioden puimalarakennukseen, joka oli sisustettu sekä kokous- että juhlatilaksi. Puimalassa Koskelaisen Arvon harmaa Ferguson-merkkinen traktori keräsi kaihoisia katseita ja toi mieleen muistoja monen osallistujan lapsuuden kesistä ja heinäntekotalkoista.

Sukuseuran puheenjohtaja Päivi Heimola avasi vuosikokouksen, jossa käsiteltiin sukuseuran sääntöjen 11 §:n mukaiset asiat. Kokoukseen osallistui 52 jäsentä. Kokous hyväksyi ensin menneitten vuosien toimintakertomukset ja tilinpäätökset. Seuraavaksi hyväksyttiin seuraavan kaksivuotiskauden toimintasuunnitelma ja talousarviot, joita esittelivät Päivi Heimola ja Marjatta Larsio. Kokouksen päätöksen mukaisesti sukuseuran hallituksen puheenjohtajana jatkaa Päivi Heimola ja varapuheenjohtajana Juha Henriksson. Muut hallituksen jäsenet ovat Marjatta Larsio, Lea Lääperi, Vuokko Mäki, Raija Putus, Hannes Sipiläinen ja Margit Valtonen.

Hyväksyttiin myös toimintakertomus ajalta 1.4.2017-31.12.2018 ja toimintasuunnitelma ajalle 1.1.2020-31.12.2021. (Molemmat löytyvät sivulta 15).

Ripeästi viedyn vuosikokouksen jälkeen päästiin sitten kesäjuhlien ohjelmaan. Puheenjohtaja Päivi Heimola lämmitti yleisöä juhlan avajaisanoissa.

Seuraavaksi esiintyivät Maari Kallberg ja poikansa Kyösti Romppanen. Maari on Yljoen Lahjan pojan tytär. He esittivät kitaralla säestäen laulut Nikkarin Kerttu (trad.) ja J. Karjalaisen Tule kesäyö saaden runsaat aplodit.

Oikella Marjatta Larsio, keskellä Soili Koskelainen, vasemmalla Raija Putus. Kuvaaja Margit Valtonen.

Vasemmalla Anne Henriksson, keskellä Henry Laitinen, oikealla Juha Henriksson. Kuvaaja Margit Valtonen.

Sen jälkeen kuulumme Jukka Koskelaisen esittämiä runoja. Jukka Koskelainen on julkaissut kuusi runokokoelmaa ja viisi esseekirjaa. Uusin, Sanoja mustan tähden alla (Aviador), käsittelee viime aikoina kuolleita merkkimuusikkoja. Vuonna 2017 ilmestyi niin ikään esseemuotoinen kirja Mahtava minä: itsekkyyden voima ja vastavoimat, kustantajana Atena. Uusin runokokoelma - tavallaan runoelma -ldän ympäriajo (Aviador) on ilmestynyt maaliskuussa 2016.

Margit Valtosen vetämässä tietokilpailussa kisailtiin Vahviala- ja Karjalatietämyksestä. Kysymyksiä oli mm. Kuka perusti Viipurin ja milloin? Mitkä olivat Vahvialan kylät, urheiluseurat ja merkittävimmät yritykset? jne. Tiukka kisa käytiin ryhmäkilpailuna ja voittajiksi selviytyi Erik Koskelaisen vetämä joukkue. Voittaneet saivat palkinnoksi lisää Karjala-tietoutta uuden kirjan muodossa.

Juhlan päätössanat lausui varapuheenjohtaja Juha Henriksson, joka toivotti kaikki jäsenet tervetulleiksi sukuseuran 40-vuotisjuhliin toukokuussa sekä kotiseutumatkalle elokuussa 2020.

Margit Valtosen järjesti tietokilpailun.
Kuvaaja Jukka Koskelainen

Maari Kallberg ja Jyösti Romppanen
Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Erik ja Laila Koskelainen. Takana Antti Larsio
Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Kuvaaja Margit Valtonen

Arvo Koskelaisen Ferguson ihmeteltävänä.
Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Sisutuskuva juhlasta.
Kuvaaja Juha Henriksson

Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Koivulan Sylvin kansallispuke löysi uuden kodin

Äitimme, Sylvi Tähti (Koivulan Sylvi), menehtyi kahdeksan vuotta sitten 85-vuotiaana. Veljemme Ari osti Itä-Helsingissä Mellunkylässä sijaitsevan kotitalomme äidin vielä eläessä ja on taloa remontoanut pikku hiljaa. Viime syksynä menimme me siskokset - Aila, Armi ja minä Päivi - selvittämään loppuja äidin tavaroita.

Siellä sitten yhdestä pukupussista paljastui äidin Viipurin kansallispuke. Äiti oli ostanut puvun joskus 1980-luvulla, näin muistelimme. Mietimme, mitä puvulle tehdään. Päälimmäisenä oli ajatus, että se pitää saada arvoiseensa käyttöön, ei roikkumaan komerossa pukupussissa. Ja toinen ajatus oli, että jos puku sopii jollekin Koskelaiselle tai Koskelais-taustaiselle henkilölle, niin lahjoitamme puvun hänelle. Näin olisi varmaan äitikin halunnut tehdä.

Niinpä sitten olin vuoden vaihteen jälkeen yhteydessä Mäen Vuokkoon ja kysyin, saisim- meko ilmoituksen Koskelaiden sukuseuran sivuille. Ennen kuin ilmoitus oli sukuseuran sivuilla, kävi yksi sukuseuran jäsen katsomassa pukua, mutta hänen ei tarvinnut sitä edes kokeilla, puku oli hänelle aivan liian iso. Aika kului, eikä yhteydenottoja tullut. Sitten ilmoitus laitettiin myös sukuseuran Facebook-sivuille.

Kevät meni ja kesä tuli, eikä yhteydenottoja edelleenkaan tullut. Kunnnes sitten elokuussa kohtalo puuttui peliin ja sain sähköpostiviestin Turusta Mira Niittymäeltä ja lopulta toiveemme toteutui: äidin kansallispuke sai uuden kodin ja pääsee arvoiseensa käyttöön. Näin oli jossain määrätty.

Kiitos, Mira!

Tähden sisarukset, Aila istumassa sylissään äidin ja isän hääkuva vuodelta 1952, seisomassa vasemmalta Armi ja Päivi ja Ari eri kuvassa.

Miran tarina

Olin 25-vuotias, kun 89-vuotias isoäitini Aino Koskelainen kuoli. Hän oli syntynyt Vahvialassa Järvenpään kylässä vuonna 1907. Olen viettänyt isoäitini kanssa paljon aikaa ja siitä osaan olla kiitollinen. Lukuisat viikonloput ja koulujen kesälomat sain viettää mummolassa. Jälkeen päin voin vain arvailla syitä, miksi isoäitini ei juurikaan puhunut Karjalaan liittyvistä asioista. Ja ne harvat kerrat, kun hän oli valmis niistä kertomaan, minua asia ei teini-ikäisenä riittävästi kiinnostanut.

Olen monesti miettinyt, miten paljon voimmekaan vaikuttaa muihin ihmisiin. Biologisesti minussa on karjalaisuutta vain 25% ja loput 75% hämäläistä verta. Olen syntynyt Turussa ja täällä asunut koko ikäni, kohta 48 vuotta. Ns. varttikarjalaisena koen kuitenkin olevan eniten karjalainen. Se on täysin isoäitini ansiota. Turun Karjala-Seuran toiminnassa olen ollut jo yli 20 vuotta: laulanut kuorossa, ollut hallituksen sihteerinä ja puheenjohtajana. Näyttämötoiminnassa olen ollut kohta 15 vuotta ohjaajana. Isoäitini kanssa olen käynyt hänen kotiseudullaan ja siitä on jo aikaa. Nuorimmaiseni kysyi pari vuotta sitten, voisiko hänkin päästä joskus Vahvialaan. Voisi. Ja tuntuu hyvältä, kun kiinnostus sukujuuriin jollain tapaa jatkuu.

Muutamia viikkoja sitten löysin Facebookista sattumalta ilmoituksen, jossa kysyttiin Viipurin kansallispuvusta. Tähän taas oli linkitetty Koskelaiset-sukuseuraan saatu viesti, jossa luvattiin sellainen lahjoittaa. Lahjoituksen kriteerinä oli, että sen voisi saada henkilö, joka on "Koskelaisia". Innostuin kovasti asiasta ja muutamien sähkö- postiviestien jälkeen Päivi Tähden kanssa, vietimme mieleenpainuvan kaksituntisen esikoiseni kanssa Vantaalla, Päivin kotona.

Olen perinyt isoäidiltäni Kaukolan kansallispuvun. Vaikka se on ollut isoäitini päällä, tämä lahjoituksena saatu Viipurin kansallispuku merkitsee minulle enemmän. Se on minulle muutakin kuin pelkkä juhlavaate. Tuota pukua pitäessäni koen, että pala isoäitiäni ja Vahvialan pitäjää on lähellä ja läsnä. Tuota pukua kannan ylväästi, karjalaista veren perintöä vaalien. Olen enemmän kuin kiitollinen erityisen kauniista eleestä lahjoittaa puku sukuun kuuluvalle. Vaikka en voi olla ollenkaan varma, olemmeko lahjoittajan kanssa oikeasti sukulaisia, sitä tuo puku minulle symboloi.

Tänä päivänä voi vain harvoin saada lahjoitettuna jotain. Päivi Tähdän ja hänen sisarusten ele oli minusta esimerkillinen ja sanoinkin tyttärelleni heti Vantaalta lähdettyämme, että minäkin haluan lahjoittaa jollekin jotain. Laittaa hyvän kiertämään. Näin aion tehdä.

Kiitos Päivi Tähti ja sisarukset.

Mira Niittymäki kansallispuvussaan.

Koskelaisten sukuseuran 40-vuotisjuhla

Koskelaisten sukuseuran 40-vuotisjuhla on lauantaina 16.5.2020
Kiialan kartanossa, Kiialantie 77, 06500 Porvoo.

Ensi vuoden jäsenkirjeeseen, [www-sivuille](http://www.sivuille) ja facebookiin tulee tarkempaa tietoa.
Juhlien jatkoja voidaan viettää kotiseutumatkalla 15.-16.8.2020

Muistin suodatin, eli VIIPURIN JA KANNAKSEN perinteestä ja rytmistä

Joskus 1990-luvulla minut ja runoilija Markku Kaskela kutsuttiin Lappeenrannan linnoituksen kahvilaan puhumaan kirjallisista töistämme, nimenomaan karjalaisperäisten kirjailijoiden ominaisuudessa. Mitä puhuimme kirjojemme ja karjalaisuuden suhteesta? Mitään suoraa suhdetta ei meillä ollut. Saatoimme vain todeta, että epäsuora vaikutus on varmastikin merkittävä.

Kun ajoimme takaisin Helsinkiin, oli niin pimeä talvi-ilta kuin vain voi olla.

Vielä pimeämpää oli sen päivän iltana, jona ensimmäisen kerran matkustin Karjalan kankaalle. Viipuriin saavuimme iltapäivällä, ja aurinko paistoi vielä. Meillä oli puolisen tuntia aikaa kävellä keskustassa. Tuntui hyvin oudolta kävellä selvästi suomalaisessa kaupungissa vailla tutunnäköisiä ihmisiä saati tuttua puhetta ympärillä. Kaupunki oli vain historiallinen näyttämö, jonka saatoin lavastaa mielessäni, eihän siellä ollut näkyvillä mitään silmään-pistävän venäläistäkään, paitsi Leninin patsas. Rakennukset olivat totta kai rapistuneita, mutta suurin osa oli yhä pystyssä. Tilalle ei ollut rakennettu mitään.

Heti kun olimme päässeet bussillamme Suomen rajan yli, koin oudon tuntemuksen. Kuin olisi pudonnut jonnekin syvälle, sanattomaan olotilaan. Tuijotin vain ohiliukuvaa, loivasti kumpuilevaa maisemaa. Vanha maantie nousi paikoin kumpujen harjalle, jolloin saattoi nähdä kannasta kilometrien leveydeltä. Näin ainakin sen muistan. Uusi E18 on suurempi ja tasaisempi, mutta maisemasta näkee vähemmän.

Kyseessä saattaa tietysti olla väärä muisto. Jokin vaikutti minuun niin, että tunsin historian ja tarinoiden läsnäolon. Ei että olisin kuullut lapsena paljon tarinoita vanhasta Karjalasta, joitain pieniä pätkiä vain, kun sukulaiset iskivät tarinaa. Ehkä niissä oli kuitenkin aina suurempi intensiteetti kuin jatkuvassa haastamisessa arjen sattumuksista, joita tuntui riittävän. Sukulaisissani oli nimittäin pari eteläkarjalaista

arkkityyppiä, joilta eivät jutut ja vitsit koskaan loppuneet. Eräs heistä oli käynyt useamman kerran silloisessa Leningradissa, mutta en muista hänen kertovan mitään siitä, miltä Viipuri oli näyttänyt. Menneitä ei juuri muisteltu, enemmän päiviteltiin neuvostoarjen synkeää tilaa ja joidenkin suomalaisturistien käytöstä.

Viipuria mietin kaupunkina ensimmäisen kerran kunnolla vuoden 1992 paikkeilla. Tapasimme venäläisiä kirjailijoita Komarovossa, siis Kellomäellä, jossa heillä oli jonkinlainen lomakoti. Pidettiin seminaaria, jossa minullakin oli puheenvuoro. Teemana oli varmaan jotain kulttuurien kohtaamiseen liittyvää, sillä keksin lennosta aiheeksi Viipurin. Ennen matkaa olin laatinut jotain muuta, mutta paikalla tunsin, että Viipuri oli ainoa oikea aihe.

Minulla ei valitettavasi ole tallella esitelmääni, jota aloin kirjoittaa vähän ennen seminaarin alkua ja jonka raapustamista jatkoin vielä muitten puheenvuorojen aikana. En varmaankaan ollut lukenut yhtään kokonaista kirjaa Viipurista. Mutta aivot ovat ihmeellinen kapine: jostain sopukoista niihin alkoi tulla tietoja ja muistikuvia: ne palaset, jotka olin Viipurista omaksunut, yhdistyivät ja tuottivat kelvollisen esityksen siitä, miten Viipurissa kielet ja kulttuurit olivat eläneet samassa tilassa. Tuntuu, että niissä yhtäkkiä käynnistyi toiminta, joka ylittää välittömän muistin ja itse asiassa omat kykyni. Ikään kuin tietoja ja kokemuksia olisi tulvinut jostain oman kokemuspiirini ulkoa.

Uskallan sanoa, että pieni improvisoitu esitykseni oli kelvollinen, koska kirjailija Paavo Rintala innostui siitä. Helsingin Sanomien kulttuuritoimitus teki seminaarista artikkelin, jossa Rintala korosti sitä, kaksi ”nuorta tutkijaa” piti yllä korkeatasoista keskustelua, millä hän viittasi myös minuun, vaikka en tutkija ollutkaan. Tämän jälkeen keskustelin Rintalan kanssa useampaan otteeseen, ja hän kertoi myöhemmin suunnittelewansa kirjaa Viipurin muistojensa pohjalta, koska vanhemmiten

alkoi tulla pintaan lapsuuden muistikuvia. – Rintalahan eli ensimmäiset vuotensa juuri Viipurissa, vaikka hänet muistetaan Pojatromaanin (ja elokuvan) takia oululaisena.

Meidän kaikkien harmiksi Se kirja ei vain ehtinyt ilmestyä ennen Rintalan liian varhaista kuolemaa.

Varmasti korostin esityksessäni liikaakin neljän eri kielen ja juutalaisten asemaa. Ruotsinkielisten määrä oli kaupungissa supistunut vuonna 1920: asukkaita oli 53 564 henkeä, näistä ruotsinkielisiä 2596 ja ”muunkielisiä” 2893. Juutalaisia taisi olla vain puolisen prosenttia. Siellä oli kuitenkin perinteisesti kommunikoitu neljällä kielellä, ja tahdoin pitää kiinni tästä kadonneesta perinnöstä.

Viipuri oli siis minulle perikuva kansainvälisyydestä ja monikielisyydestä. Tiedän, että historiassa on aina tekijöitä, jotka murtavat kauniit mielikuvat, kaikenlaisia jännitteitä ja nurkkakuntaisuutta. Mutta ei meillä Suomessa ole parempaakaan esimerkkiä siitä, millainen voisi olla rauhanomainen monikansallinen yhteiskunta. Ja siinä, missä monet tahtovat nykyään eroon ruotsin kielestä, minä olen ylpeä siitä, että se on meillä toisena kielenä, ja näen sen voimavarana jota muilla kansakunnilla ei yleensä ole.

Olen käynyt Viipurissa muutaman kerran, vain kerran sukuseuran matkalla, jokusen kerran muiden järjestämällä. Kerran olen käynyt myös Vahvialassa, josta muistoni on suodattanut pois kaiken muun paitsi kosken ja matalan kallion sen partaalla.

Viipuri on kaavaltaan ja arkkitehtuuriltaan minusta täydellinen kaupunki, ja Torkkelinpuisto on maailman paras keskustan bulevardien väliin sijoitettu puisto, jolle Helsingin Esplanadin puisto häviää kirkkaasti. Viime vuonna olin Viipurin Suomalaisen Kirjallisuusseuran matkalla tutustumassa Uno Ullbergin arkkitehtuuriin. Oli kyse sitten Viipurin taidemuseosta tai Hackmanin liiketalosta, en osaa kuvitella paremmin kaupunkiin sopivaa arkkitehtuuria.

Viipurin arkkitehtuuri puhkesi kukoistukseen siis juuri ennen kuin kaupunki menetettiin. En voi olla kuvittelematta, millainen se olisi nykyään, jos rakennukset olisi pidetty kunnossa ja jos se suomalaisena kaupunkina olisi säästynyt tavaratalojen laatikkoarkkitehtuurilta ja muulta 1960-luvun suoraseinäisiltä rakennusvahingoilta.

Joskus olemme kävelleet isäni, Heikki Koskelaisen, vanhan kotitalon sijoille Hiekkaan, joka sijaitsee kivenheiton päässä Monrepos'n puistosta, katsoneet lahdelle ja kuvitelleet, miltä tuntui mennä uimaan täällä 1930-luvun lopussa.

Mielikuvieni oikeassa kaupungissa meri on läsnä, siellä on keskustan bulevardien lisäksi satama ja merkittävä rautatieasema. Siellä on jokunen kiehtova, kapea katu, joille valo ulottuu aivan erikoisella tavalla. Runoilija Eeva-Liisa Manner asui 1960-luvulla Espanjan Málagaassa, koska hän löysi sieltä jotain samaa kuin lapsuutensa ja nuoruutensa Viipurista. Seisoessani vaikkapa Katariinankadun loivasti nousevalla mäellä ymmärrän, mitä hän tarkoitti.

Jos Kannaksen maisema resonoi syvällä sielussani, jos Viipuri tuntuu maailman sopusuhtaisemmalta kaupungilta, onko niistä jäänyt jälkiä kirjailijan työhöni? Mielessäni on usein ollut kirjoittaa pitempi essee tai artikkeli Viipurista. Se on kuitenkin jäänyt muiden hankkeiden varjoon, sellainen vaatisi melko ison tutkimustyön ja oman näkökulman. Kiireellisemmät tehtävät ovat tunkeneet eteen. En kuitenkaan koska luovu hankkeesta. Viipurista on saatavilla paljon aineistoa, ei kuitenkaan yleistajuista, yksiniteistä kaupungin historiaa, mikä ihmetyttää minua.

Viipuri elää kuitenkin maisemana minussa jatkuvasti. Olen joissain runoissa kuvannut sitä, en nimeltä mainiten enkä mitään näköiskuvia luoden, samoin Kannaksen maisemat tuntuvat antaneen rytmin joihinkin runoihin. Mutta sellaiset runot ovat oma lajinsa, ehkä usein lähempänä musiikkia kuin tunteiden tai maisemien suorasanaista kuvailua.

Viipurista on välittynyt tahto ”mit allen vieren gehen”, halu puhua useampaa kieltä, mikä kohdallani on tarkoittanut ruotsia ja saksaa. Olla avoin eri suuntien vaikutteille. Kirjoittaessani tahdon kuitenkin luoda puhdasta, sointuvaa suomen kieltä, jonka kaiku ja rytmi kumpuavat aivan varmasti enemmän Viipurin puhunnasta kuin länsisuomalaista niukkuudesta ja katkonaisuudesta, jota Suomen kirjallisuus on viime vuosikymmeninä tarjonnut liikaakin.

Jukka Koskelainen

Olen vuonna 1961 syntynyt, Itä-Helsingissä asuva kirjailija ja suomentaja, joka on julkaissut viisi esseekirjaa ja kuusi runokokoelmaa. Ensimmäinen romaanini ilmestyy keväällä. Olen suomentanut kauno- ja tietokirjallisuutta espanjasta, englannista, saksasta ja ruotsista. Olen kirjoittanut kirja-arvosteluja Helsingin Sanomiin parin vuosikymmenen ajan. Harrastan etenkin saksan kieltä ja kulttuuria sekä kävelyä Itä-Helsingin metsissä.

Jukka Koskelainen.
Kuvaaja Jukka Koskelainen

Vasemmalla Anu-Leena Koskelainen (Jukan sisko) oikealla Heikki Koskelainen (Jukan isä), molemmat ovat sukuseuran entisiä puheenjohtajia. Keskellä Raija Putus.
Kuvaaja Margit Valtonen.

Vasemmalla pitkäaikainen puheenjohtaja Heikki Koskelainen, Päivi Heimola seisomassa, sitten Lea Lääperi ja oikealla Jaana Ahonen.
Kuvaaja Jukka Koskelainen

Kuvaaja Jukka Koskelainen.

Vahvialan Rauhamaan hautausmaan tilanne

Rauhamaan hautausmaalle on pystytetty Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkki vuonna 1993 ja Sankarivainajien muistomerkki vuonna 1996. Ne on pystytetty Vahviala-seuran toimesta ja hankkeessa on ollut mukana myös Vahviala-Säätiö. Muistomerkkialue on rajattu valkoisella puuaidalla, ja se on uusittu vuoden 1997 pystyttämisen jälkeen.

Myös lähellä oleva kirkonalue on kunnostettu venäläisten piirihallinnon viranomaisten luvalla, ja sinne on pystytetty muistolaatta vuonna 2000 pidetyssä kirkonmäen 80-vuotisjuhlassa. Vahviala-seura on velvoitettu huolehtimaan hautaus- ja kirkkomaan alueen siisteydestä ja kunnossapidosta. Kirkonmäen alue luvattiin käyttöön 20 vuodeksi vuodesta 1998 alkaen.

Joka vuosi Vahviala-seura järjestää Rauhamaan alueen siivous- ja kunnostustalkoot. Monet kotikylä- ja sukuseurojen matkat suuntautuvat aina hautausmaalle.

Vahviala-seura on neuvotellut 22.3.2018 venäläisten viranomaisten kanssa sankarihautausmaan ja kirkkomaan alueen säilyttämisestä. Neuvottelussa sovittiin, että osapuolet toistaiseksi suojelevat ja säilyttävät asianmukaisessa kunnossa Vahvialan Rauhamaan hautausmaan ja kirkon alueen rauniot. Käytännön suunnitelmasta em. toteuttamiseksi vastaa Vahviala-seura, ja se on vireillä seuran hallituksessa.

Sopimus pohjaa Suomen ja Venäjän valtiosopimukseen, jonka mukaan sankarihautausmaat kuuluvat erityiseen suojeluun valtioiden välillä. Suomen ja Venäjän valtiosopimus vuodelta 1992 mahdollistaa sotilashautausmaiden rekisteröinnin. Tavoitteena on pysyvä suojelu ja rekisteröinti, ja lähtökohtana on paikallinen sopiminen.

Toimijoina ovat osapuolten viranomaiset ja edustajat sekä Sotavainajien muiston vaalimisyhdistys ja Vojenne Memorial Venäjältä. Lisäksi sopimuksissa voidaan huomioida myös siviili- ja sotilashautausmaiden yhdistelmät, joita on noin 40.

Vahvialan Rauhamaan sopimuksen sisältöön kuuluu myös molempien osapuolten hyväksymien informaatiotaulujen pystyttäminen sekä hautausmaa että kirkonmäen alueille. Infotaulujen valmistelu on tällä hetkellä vireillä Vahviala-seuran hallituksen toimesta.

Karjalan Liitto järjesti yhteistyöseminaarin Viipurin alueen paikallishallinnon johdon kanssa 19.11.2019 Viipurissa, jossa aiheena on Yhteiset kulttuuriperintömme – vanhat suomalaiset hautausmaat.

Hannes Sipiläinen

Hannes Sipiläinen
Kuvaaja Jukka Koskelainen

Vahvialan kylien kuvaprojekti

Vahviala-seura on käynnistänyt vanhojen valokuvien keräyshankkeen. Tarkoituksena on kerätä kuvia ajalta ennen Karjalasta poismuuttoa. Kuvat kerätään ja koostetaan kylittäin sekä tallennetaan internettiin, jossa ne ovat kaikkien nähtävillä. Olen lupautunut Koskelan kylän kuvien kerääjäksi ja tallentajaksi. Tehtävä on haastava, koska niitä henkilöitä, jotka muistavat sen ajan kuvissa olevat henkilöt, talot tai maisemat ei ole enää paljon elossa. Mutta yritämme parhaamme.

Pyydän siis, että lähettäisitte minulle kuvia tai lehtileikkeitä Koskelasta, jotka ovat ajalta ennen kesäkuuta vuonna 1944. Myös kesäkuun 1944 jälkeen olevia kuvia tai lehtileikkeitä evakkopaikkakunnilta, uudelta asuinpaikalta tai retkiltä Vahvialassa voi laittaa. Kuvat voi lähettää minulle skannattuina jpeg-muodossa tai alkuperäisinä kirjepostissa. Palautan kuvat takaisin, kun muistatte laittaa omat osoitetietonne mukaan.

Kuvaan/lehtileikkeen tiedot

- keitä henkilöitä kuvassa on - mihin Koskelan kylän kotitaloon/-taloihin he liittyvät
- kaikki muu lisätieto, mitä osaatte kertoa kuvasta

Sähköpostiosoitteeni on juha.henriksson(at)pp1.inet.fi ja

kirjepostiosoitteeni on Juha Henriksson, Korkeavuorenkatu 20 B 20, 48100 Kotka.

Juha Henriksson

Juha Henriksson
Kuvaaja Jukka Koskelainen

Evakkotarinoita osa 4.

Pekka Koskelaisen muistelmista

1940. Kesä. Peseytyminen

Pöytyä. Asuttiin mummon mökissä Auvaisten kylän Naaranojalla. Pihapiirissä olevaa huonokuntoista saunaa ja kaivoa ei saanut käyttää. Vesi haettiin naapurin (Alitalon) kaivosta. Siellä käytiin myös saunassa. Sauna oli uusi ja siisti. Muutettuamme kävimme aluksi isäntätalomme vanhassa savu-saunassa. Sauna oli musta sisältä, kiuas suuri kivikasa nurkassa, muuripata kivikasan päässä, jossa vesi lämpeni, kun kiuasta lämmitettiin. Lauteet olivat korkealla. Löyly oli hyvä ja pehmeä. Pesupaikka alhaalla oli kylmä ja vetoinen.

1940. Kesä. Perunoita kasvattamaan.

Isäni päätti kasvattaa perunoita omaan käyttöön. Isäntätalosta (Ylitalo) saatiin kynnetty pellonsarka käyttöömme, etelään viettävästä rinteestä. Maa oli kovin savipitoista, kuten maa yleensä Pöytyällä. Muokkaus ja perunavaot tehtiin Ylitalon hevosilla ja kalustolla. Siemenperunat ostettiin Ylitalosta. Peruna kasvoi hyvin.

Syksyllä oli sateita, mutta peruna saatiin nostettua, vähän savisena. Perunaa kertyi paljon. Talvivarastointia pohtiessa, isä päätti rakentaa oman kellarin pellon rinteeseen. Kuoppa oli helppo kaivaa kovasaviseen rinteeseen. Laudoista tehtiin iso laatikko kuoppaan, pohja koholle maan pinnasta. Perunat laatikoon ja laudoista kansi päälle. Laatikko peitettiin paksulla olkikerroksella ja pressulla. Kuopan ylärinteeseen oli kaivettu oja, veden pois ohjaamiseksi.

Tarinan loppu: Marraskuussa mentiin hakemaan perunoita, kuopassa oli vettä. Perunat siirrettiin Alitalon kylmään kellariin, jossa ne pakkasten tultua paleltuivat. Jäätäneetkin perunat ovat syötäviä, kun ne laittaa jäisinä kiehuvaan veteen.

1940. Kesä. Lukemista.

Kävin viikoittain polkupyörällä ajaen, Aurassa Auran paperi-/lehtikaupassa ostamassa lukemista. Lehdet, joita silloin mielenkiinnolla ja jännityksellä lueskelin olivat "Lukemista Kaikille", "Jännityskertomuksia" ja "Seikkailukertomuksia".

1940. Syksy. Tarzan.

Mummun mökissä ei ollut sähkövaloa. Meillä oli radio, johon sähkövirta saatiin akuista. Akkua käytiin lataamassa Auvisten kylän eräässä maatalossa, jossa oli sähkövirtaa ja latausmuuntaja. Akku oli raskas ja hankala viedä ladattavaksi. Meillä oli öljylamput valaisimina. Illalla mentiin aikaisin nukkumaan. Syksyllä, kun hämärä tuli aikaisin, isä kuunteli seitsemän uutiset. Lamput sammuiivat, mutta radio oli avattuna. Kaikki kuunnelmat olivat mieluisaa kuunneltavaa.

Meillä oli "hetekat". Hetekassa maaten oltiin kuulolla. Mieleen on jäänyt pari kertaa viikossa esitetty jatkokuunnelma Tarzanin seikkailuista viidakossa. Apinoiden ääntely, puiden lehvistön kahina viidakossa, papukajojen vislaukset sekä leijonien karjahtelu aiheuttivat "kylmiä väreitä". Pimeässä maaten, tarkkana kuunnellen, eläydyttiin Tarzanin mukana viidakossa. Mielikuva ja ääni toivat jännitystä ja elämystä. Kuuntelemiseen eläytyi ja mielikuvissa näki kuin elokuvaa.

1940. Hetekat.

Hetekat oli silloin yleinen sänkymalli. Helposti kuljetettava ja koottava. Alasänky oli vuodevaatteiden sijoituspaikka ja yläsänky kävi sohvastasta. Tärkeintä kuitenkin oli, että päiväksi saatiin vuoteet koottua pieneen tilaan.

Hetekat olivat varsinaisia lutikan pesiä. Yöllä, kun sytytit valon, lutikat pinkoivat pakoon, minkä kerkisivät. Lutikka ei sietänyt päivänvaloa. Lutikoiden lisääntymiseen auttoi heikot asuinolosuhteet. Asuttiin ahtaasti, huoneet olivat kylmiä ja vetoisia. Luteita hävitettiin myrkyttämällä. Jauhomaista myrkkyä levitettiin hetekan saumakohtiin, johonka ne olivat pesiytyneet.

1940. Joulukuu.

Tanssiminen oli kiellettyä. Nuoriso kokoontui Riihikosken seuratalolle kuuntelemaan humppa- ja valssilevyjä. Olin siellä siskojeni Lauran ja Kirstin sekä heidän kaveriensa kanssa usein iltaa viettämässä. Siskot opettivat minua tanssimaan.

1941. Tammikuu:

Ravikilpailut Aurajoen jäällä. Kuusiston sahan ja Auvaisten kylän väliselle jokiosuudelle oli aurattu jäärata, ravikilpailuja varten. Lähtöpaikka oli Auvaisten kylän puoleisessa radan päässä ja maali Kuusiston sahan lähellä. Rata oli sen levyinen, että kaksi kilpailijaa mahtui samanaikaisesti juoksettamaan hevosiaan 500 metrin mittaisella radalla. Lähtömerkki annettiin lipun heilautuksella maalipaikalta. Rata oli tehty joen suoralle osalle. Katsojia oli paljon seuraamassa, kun hevoset ajureineen ylittivät maaliviivan.

1941. Tammi-Maaliskuu.

Vuosi alkoi kylmänä ja lumisena. Talvi-iltoina kävimme usein Ruuhikosken seuratalolla aikaa viettämässä. Kirstin poikatuttava hoiti taloa ja hänellä oli avaimet taloon. Kuuntelimme levyjä, kovaääniset olivat hiljaisella. Verhot olivat vedetty ikkunoiden eteen ja valoa käytettiin mahdollisimman vähän. Tietysti siellä tanssittiin. Tyttöjä ja poikia oli pieni joukko. Kirsti oli 17- ja Laura 19-vuotias. Heitä kiinnosti vain tanssiminen ja pojat.

1941. Huhtikuu. Muutto Pornaisten pitäjään

Valtakunnassa oli kiireellistä järjestellä siirtolaisille vakituksia asuinpaikkoja. Vahvialaisten sijoituspaikaksi oli määrätty itäinen Uusimaa. Luovutusvelvollisiksi määrätty maanomistajat luovuttivat tiluksistaan tai ostivat vastiketilan luovutukseen. Meille oli ilmoitettu, että saisimme Kiialan kartanon hankkiman vastiketilan Porvoon maalaiskunnan Kaarenkylästä, joka oli Klaavun tila Pimijärven rannalla. Muuttamaan päästäisiin seuraavana keväänä. Isä oli tyytyväinen paikkaan. Meidät siirrettiin Pornaisten pitäjän Laukkoskelle, lähemmäksi tulevaa kotipaikkaa. Siirto tapahtui huhtikuus-

sa, jolloin lunta oli vielä paljon maassa. Naapuritalossa asui Kuokkalasta tullut perhe. Heillä oli samanikäinen poika kuin minäkin. Aamuisin oli hankikeliä. Hiihtelimme viereisen lammen jäällä. Metsässä räkättirastaat olivat pesimäpuuhissa. Ritsat olivat käytössä, kun kiusattiin rastaita.

1941. Polttopuut.

Kun me muutimme Nygrälle, siellä ei ollut yhtään polttopuita, millä isoa tupaa olisi lämmittänyt. Huovilan isäntä omisti Nygrän talon. Hän näytti meille metsäpalstan, josta saadaan kaataa koivuja polttopuuksi. Isän kanssa käytiin hakkaamassa halkoja. Halot tuotiin metsästä Huovilan hevosilla. Tuore koivupuu paloi uunissa kohtalaisesti. Huovilan isä sanoi isää laiskaksi, koska tehtiin halkoja vain sen verran kuin mitä itse tarvittiin.

1941. Toukokuu. Maaottelumarssi

Talvisota oli takana. Raskaat rauhanehdot painoivat kansalaisten mieltä. Varsinkin valtakunnan ylin johto oli huolissaan kansakunnan yksimielisyydestä. Piti keksiä kansalaisia yhdistävä tapahtuma. Sellaiseksi ideoitettiin "maaottelumarssi". Kansalaiset saatiin innostumaan marssista, kun maaottelu vastustajaksi tuli vanha kilpakumppani Ruotsi. Käveltävä matka oli 15 kilometriä, ilman aikarajaa. Meille reitti oli Laikkoskelta Hinthaaraan ja takaisin. Suoritus aika oli 4.-25. päivä toukokuuta vuonna 1941. Suomi voitti ylivoimaisesti ja kansakunta näyttäytyi yksituumaisena.

1941. Jatkosota alkoi 22.6.1941.

Suomen liikekannallepano alkoi 10.6.1941. Suomea pommitettiin 25.6.1941.

Pekka on Koskelaisten sukuseuran kunniajäsen. Hän on kotoisin Vahvialan pitäjän Vanhakylän Vaivasniemen talosta. Hänen vanhempansa olivat Alina, o.s. Koskelainen Löytömäen Peltolasta ja Matti Koskelainen Koskelan Perämäestä. Hänen muistelmiensa 3 osa oli edellisessä lehdessä.

Kuvaaja Reima Koskelainen

KOSKELAISIA MAAILMALLA

Niemeyerin perhe vaikuttaa kansainvälisessä taiteessa

Olen iloinen saadessani kirjoittaa pienen tarinan Koskelaisten sukuseuran lehteen.

Olen Timo Niemeyer, Sanni Partasen (Sanni oli o.s. Koskelainen Ylijoelta) tyttären poika. Äitini Tuula synnytti minut Espoossa vuonna 1983. Alkuun saksalainen isäni Jo työskenteli tuolloin Helsingissä Ateneumin opettajana. Myöhemmin perheemme on asunut vuosia Etelä-Ranskassa, Black Forestissa Saksassa ja kesäpaikassamme Ahvenanmaalla, jolloin minulla oli mahdollisuus tutustua suomalaiseen kulttuuriin ja oppia suomen kieltä. Vaikka kasvoin pääasiassa Keski-Euroopassa ja kävin koulunikin katolisessa luostarin sisäoppilaitoksessa, minulla on ollut vahva side Suomeen jo lapsuudessa.

Myös vanhempieni ammattien myötä suomalainen kulttuuri, etenkin taide, on tullut tutuksi, sillä äitini Tuula julkaisi monien modernin taiteen edustajien töitä Euroopassa. Koska isäni on taiteilija ja suunnittelija, olen saanut vaikutteita Suomen ja Karjalan taiteen historiasta. Syntymäni aikoihin vanhempani juhlivat isäni taidenäyttelyn avajaisia Suomen ensimmäisessä modernin taiteen näyttelytilassa Galleria Artekissa, jonka olivat perustaneet Alvar Aalto ja Maire Gullichsen 1930-luvulla. Isäni on konkretismin taiteilija (Concrete artist), mikä tarkoittaa, ettei hän maalaa tai kuvaile esineitä, vaan käyttää muotoja ja värejä kuvaamaan matemaattisia suhteita ja niiden estetiikkaa. Hän on siis enemmänkin tiedemies kuin taiteilija. Tämän tyyppiset työt herättivät usein kysymyksiä, joihin opin vastaamaan jo lapsena. "Isäsi siis tienaa elantonsa maalaamalla mustia neliöitä". Tätä taustaa vasten ei siis ole ihme, että aloin opiskella yliopistossa taidehistoriaa ja nykyisin työskentelen taidehistorioitsijana ja taidemaailman teoretikkona Baselissa ja Berliinissä.

Karjalalla on erityinen merkitys modernin taiteen historiassa, sillä se on konstruktivismiin syntysija ja näytti suuntaa taiteelle ja arkkitehtuurille. Uudellakirkolla Kasimir Malevich esitteli vuonna 1913 ensimmäisen kerran maailmankuulun "mustan neliön", maalauksen, jossa on vain musta neliö, modernin taiteen symboli. Teos oli protesti sen ajan poliittista ja kirkollista eliittiä vastaan, sillä konstruktivistit halusivat itsenäisyyden tsaarin taidekoulusta ja kirkon vaikutuspiiristä. Maailmankuulu karjalainen taiteilija ja Malevichin kollega oli Ivan Puni Kuokkalasta.

Kuokkala ja Uusikirkko olivat 20-luvun alussa taiteilijoiden, kirjailijoiden ja "älykköjen" tapaamis- ja "pyhiinvaelluspaikka". Venäjän tsaari oli antanut Suomelle autonomian, jolloin taiteilijoilla oli paljon enemmän vapautta työstää taiteen uutta ajattelua kuin sensuroitu elämä Pietarissa tai Moskovassa tarjosi.

Kuten ensimmäisen sukupolven konstruktivistit, isänikin käyttää tänään töissään paljon Karjalan värejä punaista ja mustaa. Perheemme karjalainen historia, karjalainen taidehistoria ja ruokakulttuurin reseptit merkitsevät minulle paljon.

Pari viime vuotta olen työstänyt omaa taideprojektiani digitaalisen maailman ja uuden median kanssa, kuten esineiden internet ja lohkoketjuteknologia. Taidemaailma on rajaton ja loputtomasti muuttuva ja on vaikea löytää tulevia suuntauksia. Taiteella voidaan kuitenkin kuvaila monia elämänalueita ja arvoja, kuten materialismia, seksuaalisuutta, uskonnollisuutta ja politiikkaa. Nykytaiteen rahallista arvoa on vaikea määrittää ja hinta määräytyy miten milloinkin.

Yksi viimeisimmistä töistäni on nimeltään Value Manifesto (www.valuemanifesto.ch). Työskentelen myös lohkoketjuteknologian yhdistämiseksi taiteeseen. Kyseisellä teknologian avulla on mahdollista säilyttää taiteen ja kulttuurin perintöä jälkipolville. Toivottavasti näin voidaan kehittää taidemaailmaa ja tallettaa historiallista tietoa jaettavaksi.

Teen suomalaista nykytaidetta tunnetuksi etenkin Berliinissä järjestämällä heidän näyttelyitään siellä.

Kaikki työskentely taiteen parissa vie paljon aikaani, mutta vapaa-aikana matkustamme, liikumme luonnossa ja hiihdämme yhdessä oman perheeni kanssa. Makedonialaislähtöisen vaimoni Danielan lisäksi perheeseeni kuuluu 3-vuotias Johanna-tytär, jolle suomen kieltä lisäkseni opettavat Tuula-äitini ja sukulaiset Suomessa ja suomalaiset ystävämme täällä.

Syksyiset terveiset
täältä Baselista Sveitsistä

Timo Niemeyer

KOSKELAISTEN SUKUSEURA RY

TOIMINTAKERTOMUS AJALTA 1.4.2017–31.12.2018

1. JÄSENET

Koskelaisten sukuseuran jäsenistö koostuu lähinnä entisen Viipurin läänin, Vahvialan kunnan, Koskelan kylässä 1500-luvulta asuneen Koskelaisten suvun jälkeläisistä ja heidän puolisoistaan. Vuonna 1980 perustetun seuran jäsenmäärä on nykyään n. 130. Seuran tarkoituksena on vaalia suvun perinnettä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenten keskuudessa. Seura on Karjalan liiton ja Karjalaisten sukuyhteisöjen liiton jäsen.

2. TOIMINTA TILIKAUDELTA 1.4.2017–31.12.2018

2.1 Vuosikokous

Sääntöjen mukainen vuosikokous pidettiin 26. 8.2017 Porvoossa Kiialan kartanon Holvikellarissa. Kokoukseen osallistui 33 sukuseuramme jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Anne Henriksson ja sihteerinä Vuokko Mäki. Kokous hyväksyi toimintakertomuksen, vahvisti tilinpäätöksen ja myönsi hallitukselle vastuuvapauden toimikaudelta 1.4.2015–31.3.2017. Samalla hyväksyttiin toimintasuunnitelma talousarvioineen ajalle 1.4.2017–31.12.2018 ja 1.1.2019–31.12.2019. Hallituksen puheenjohtajaksi valittiin Päivi Heimola ja varapuheenjohtajaksi Juha Henriksson. Uusien sääntöjen mukaan erovuorossa olleet Marjatta Larsio, Vuokko Mäki ja Margit Valtonen valittiin hallitukseen uudelleen seuraaviksi neljäksi vuodeksi. Hallituksessa jatkavat seuraavat kaksi vuotta Lea Lääperi, Hannes Sipiläinen ja Raija Putus.

Kaikkiaan kesäjuhliimme osallistui 45 henkeä. Ohjelmassa oli 100-vuotiaan Suomi-neidon esittäytyminen, porvooolaisen Flamingo-kuoron esitykset, yhteislaulua ja arpajaiset. Vahvialan ja Koskelan kesäisiä maisemia heijastettiin kuvakavalkadina valkokankaalle. Päivän kruunasi ravintola Gabriolen herkullinen juhlapöytä. Pöytä notkui suussa sulavia herkkuja!

2.2 Kotiseutumatka Viipuriin

Perinteinen, joka toinen vuosi järjestettävä kotiseutumatka tehtiin Puolakan linja-autolla elokuussa 2018. Matkanjohtajana toimi tällä kertaa Hannes Sipiläinen. Osallistujia oli 22 ja yöpyminen Druzhba-hotellissa. Yhteinen illallinen hienossa vuonna 2016 avatussa ravintola Espilässä. Kiertoajelu opastuksin Viipurissa ja tietenkin käynti Rauhamaan hautausmaalla sekä Koskelan ja Sipilän kylissä kuuluivat matkaamme.

2.3 Talous

Seuran jäsenmaksu on 12 euroa vuosina 2017–2019. Karjalan liiton jäsenmaksu on 20 euroa. Seuramme kirjanpidon tekee Tilipalvelu Anttila Järvenpäästä. Pankkitili on muuttunut Nordeasta Osuuspankkiin.

2.4 Muuta toimintaa

- o Seuran lehti ilmestyy kerran vuodessa, joulukuussa.
- o Koskelaisten sukuseuralla on omat kotisivut, www.koskelaiset.fi sekä oma facebook-ryhmä.
- o Kaikki aikaisemmat sukuseuran lehdet ovat skannattuina kotisivuilla. (45 kpl)
- o Hannes Sipiläinen osallistui Karjalan liiton liittokokoukseen 2017.
- o Marjatta Larsio osallistui jäsenrekisterikoulutukseen 2018.
- o Päivi Heimola ja Vuokko Mäki osallistuivat Yhdistysseminaariin tammikuussa 2019.
- o Vuokko Mäki osallistui verkkosivukoulutukseen keväällä 2019.
- o Kesäkuussa Hämeenlinnassa vietettiin Karjalaisia kesäjuhlia, Vuokko Mäki kantoi seuramme kylttiä.
- o Hallitus on kokoontunut toimikaudella 14.5.2019 mennessä yhdeksän kertaa, kerran Järvenpäässä Vuokko Mäen kotona ja kahdeksan kertaa ”puolimatkan krouvissa” Mäntsälän Shellillä.

TOIMINTASUUNNITELMA 1.1.2020–31.12.2021

- o Seuran toiminnan painopisteet ovat viimeisten vuosien aikana vakiintuneet siten, että parillisina vuosina järjestetään kotiseutumatka ja parittomina vuosina kokoonnutaan sukukokoukseen, jonka yhteydessä pidetään sääntömääräinen vuosikokous. Näin tulee tapahtumaan myös alkavalla toimintakaudella.
- o 17.5.2020 tulee 40 vuotta täyteen sukuseuramme perustamisesta. Siis on juhlan aika! Tulemme juhlistamaan tapahtumaa keväällä 2020.
- o Kesällä/Syksyllä 2020 on taas kotiseutumatkan vuoro.
- o Kesällä 2021 on vuorossa vuosikokous ja sen yhteydessä kesäjuhlat.
- o Sukuseuran lehti ilmestyy edelleen kerran vuodessa. Vuoden 2020 lehti tulee olemaan 40-vuotisjuhlapainos.
- o www-sivut päivitetään Karjalan liiton mallin mukaiseksi ja ylläpidämme facebook-ryhmää jatkossakin.

VAHVIALA-SEURA RY

TULEVIA TAPAHTUMIA

Talvisodan päättymisen muistojuhla pidetään 13.3.2020 Kymen Paviljongissa.

Kevätkokous pidetään 6.3.2020 Iitin Kausalassa.

Vahviala-seuran **kesäjuhla** pidetään 5.7.2020 Päijät-Hämeessä.

2 pv viikonlopun retki Vahvialaan ja Viipuriin toukokuussa 2020.

Viikolla 23/2020 **Hautausmaan siivousretki** Vahvialaan.

25.7.2020 **Kesäretki** Nurmin kylään ja ympäristöön.

Viikolla 41/2020 **Syysiiivousretki** Vahvialan hautausmaalle ja kirkonmäelle.

Syyskokous pidetään 7.11.2020 Iitin Radansuussa.

VUODEN 2020 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut lehden liitteenä olevan ohjeen mukaisesti 4.1.2020 mennessä.

Pankkitili: IBAN: FI54 5358 0620 3844 01 BIC: OKOYFIHH

Jäsenmaksu on yhteensä 32 euroa

(Koskelaisten sukuseuran jäsenmaksu on 12 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu on 20 euroa)

Käytäthän viitenumeroa, jotta maksu kohdentuu oikealle henkilölle!

Karjalan Liiton liittokokouksen 2017 päätöksen mukaan suora jäsenlaskutus tulee voimaan vuoden 2021 jäsenmaksulaskutuksessa, jolloin lasku menee suoraan jokaiselle Karjalan Liiton henkilöjäsenelle.

Sukuseuran pöytästandaari

Standaari maksaa 40 euroa. Sen on suunnitellut Pentti Sipiläinen vuonna 1993. Taivaansiniseen taustaan puna-mustalla pohjalla oleva hopeinen palkki hakoineen kuvaa luoteesta kaakkoon virtaavaa Koskelan jokea, joessa olevaa saarta sekä viljatähkä viitteenä maan viljelykseen.

Viirin voi tilata Päivi Heimolalta
p. 0400 952 112 tai
paivi.heimola(at)expodos.inet.fi

Koskelaiset

Vastaava toimittaja

Päivi Heimola

paivi.heimola(at)expodos.inet.fi

0400 952 112

Suunnittelu

Vuokko Mäki

vuomak(at)saunalahti.fi

045 893 6290

Taitto/Paino

Kirsi Järvinen

Kirje- & Lomakepaino

(Järvenpään Kopiopalvelu Oy)

Vanha Yhdystie 18 B, 04430 Järvenpää

www.lomakepaino.com

Julkaisija

Koskelaisten sukuseura ry

Tilausmaksu sisältyy jäsenmaksuun.

Pankkitili: IBAN: FI54 5358 0620 3844 01

BIC: OKOYFIHH

Osoitteenmuutokset:

Marjatta Larsio

marjatta(at)larsio.fi

050 357 6831

Kannen kuva: Jukka Koskelainen kesäjuhlissa.

Kuva Jukka Koskelainen (nimikaima).